

FOLK OG LAND

Fru Ase Storsæter
Mjøndalen 2
B

NR. 3 — 14. ÅRGANG

LØRDAG 30. JANUAR 1965

LØSSALG 1 krone

ARMINIUS:

«Den forrykte Rockwell» og hans jødiske uvenner

NOEN PRØVER PÅ BEGGE PARTERS PROPAGANDA

Rett som det er finner en noen linjer også i de norske aviser om den forrykte amerikaner Lincoln Rockwell og hans «American Nazi Party». Rockwell er en meget energisk agitator for sine ideer og han og hans menn forsømmer ingen anledning til å demonstrere for den hvite mann rettigheters eller rettere sagt slik han ser det, mot negere, mot jøder og mot kommunister, som for ham er omtrent Eins Bier. Stormtroppene i hans Nazi-parti er uniformerte og bærer armbind med hakekors. De kommer også i slagsmål rett som det er.

Rockwell taler for studentene på Hawaii.

Rockwell har forøvrig også internasjonale forbindelser, spesielt med sin britiske kollega Colin Jordan, som det nettopp har vært så meget blest om i forbindelse med suppleringsvalget hvor Labourutenriksministeren Walker prøvet seg på ny etter å ha dumpet gjennom i første valg — delvis på grunn av den agitasjon Colin Jordan og hans menn drev. Antagelig for å markere disse sine internasjonale forbindelser, har Rockwell anbragt en liten globus midt i hakekorsene sine.

Regnet etter vanlig, gammeldags norsk oppfatning, er det nok med adskillig grunn en bruker betegnelsen forrykt når en snakker om det amerikanske nazipartiet. Men på den annen side blir jo Norge, som resten av Vesteuropa, mere og mere preget av amerikansk forrykthet, av skrik og skråll, av infantil reklame og demokratisk sirkus, så når alt kommer til alt ligger kanskje ikke Rockwell heller så langt bortenfor det som mere og

mere blir det normale også her i Vesteuropa.

Under enhver omstendighet kan det vel ha sin interesse å se litt på hva denne mann, som i den vanlige demokratiske presse fremstilles som en slags farlig politisk klovn, egentlig står for. Og det gjør en vel kanskje best ved dels å høre på hva han selv sier og dels på hva hans bitreste motstandere sier om ham.

Commander Lincoln Rockwell utgir en publikasjon som heter «The Rockwell Report» og her uttaler han seg stadig om amerikansk politikk og om mere generelle spørsmål.

I et oppsett skriver han for eksempel om atombomben og de fargede folk :

«De hvite nasjoner, *innbefat-Russland*, er uhyggelig sårbare for nedslaktning i H-bombekrig. Bar døden for noen få tusen topp-teknikere i våre sam-

fund ville efterlate oss hjelpe-løse og ruinerte. Våre kompliserte samfund er basert på teknologi og våre forsvar er så mekaniserte og automatiserte at massenedslaktningen av hoved-maskinoperatørene ville invalidisere oss skjebnesvangert.

Ikke så for Afrikas primitive ville, Indias sultende masser og uendelige horder av gule menn i Asia. De kan leve av nesten ingenting (innbefattet hverandre når det gjelder Afrika), har nesten ingen maskiner, og deres samfund beror ikke i nevneverdig utstrekning på teknologi. Tap av elektrisk kraft, for eksempel, i Amerika ville stoppe omtrent *alt*. I verdige områder av Kina har de til og med aldri hørt om elektrisitet. Under disse forhold er H-bombekrig rett og slett tiltrekkende for Røde-Kina og dets endeløse horder av verdiløse mennesker i Asia, India og Afrika. De har for mange mennesker og har ofte med hensikt sultet dem for å tynne dem ut.

De mørke raser har alt å vinne ved å knuse den teknologiske sivilisasjon i Europa (inklusive Russland) og i Amerika — og intet å tape fordi de ikke har noen teknologi konsentrert noe sted å knuse. Hvorledes skulle man H-bombe Kongojunglene fulle av stygge sorte kanibaler, eller de kinesiske sletter med millioner av primitive risetere ?

Forts. side 6

O. K.:

Kirken og Antikrist

BETRAKTNINGER OMKRING EN BOK AV FREDRIK WISLØFF

Det finnes i dag noen, spesielt unge, kristne som er forskrekket over utviklingen i den kristne kirke. De begynner å tvile på sine ledere. Særlig er det en bok av Fredrik Wisløff, «Antikrist», som har vakt røre.

Wisløff er jo som kjent en av Indremisjonens store ledere. Og det han skriver burde jo tas alvorlig. Men hans bok «Antikrist» er av den art at man vet ikke riktig om man skal tro det er noe i veien med mannen, eller om det er et beregnet stygt angrep på de meget, meget få fedrelandsbevisste nordmenn som fins her i landet.

Da Quisling reiste sin bevegelse Nasjonal Samling, så reiste han den på et nasjonalt og kristent grunnlag, og vern om kristendommen var programfestet. Kort tid før sin død uttalte han at han gjerne ville vie sitt liv til kirkens tjeneste.

I Programmet for den tyske nasjonal-sosialistiske bevegelse står det i punkt 28: «Særlig beskyttelse av den kristne trosbekjennelse».

Da Hitler tok avstand fra jødene, så gjorde han det fordi han trodde at det var Guds vilje.

«Når jeg verger meg mot jødene kjemper jeg for Herrens verk» skriver han i «Mein Kampf».

Hitler rørte ikke den kristne protestantiske kirke i Tyskland, og med den katolske fikk han en varig avtale. Allikevel raser Wisløff mot Hitler og kaller ham Antikrists «forløper» og bruker

et slikt språk at jeg vil ikke nedverdige meg til å referere det han skriver.

Han bruker Johannes Åpenbaring til støtte for sitt angrep på Hitler, på tross av at det ikke står et eneste ord i Johannes Åpenbaring om at Antikrist skal ha noen «forløper». Enten er Hitler Antikrist eller så er han det ikke.

Forløperteorien har ingen støtte i Bibelen.

Men da det ser ut til at hensikten med boken er å sverte nasjonalistene og hindre at noen unge kristne kanskje kunne komme på den idé at de ville verge sitt fedreland mot det stadig tiltagende moralske forfall og gå inn i nasjonalistenes rekker, så profeterer Wisløff at Antikrist vil komme fra disse rekker. Han skriver :

«Kan det tenkes at en kineser i tidens fylde vil stå frem som Antikrist? Ja, det kan tenkes. Hvorfor skulle han nødvendigvis være europeer? Han kan være mongol, slaver, jøde, arier, eller hvilken som helst rase».

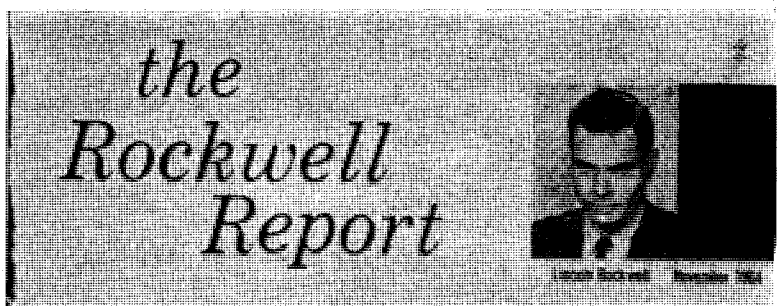
«Den ideologi som i enda sterkere grad enn kommunismen bærer Antikrists stempel, synes meg å være nazismen». (Side 31).

Hvis det er «nazismen» som skal fostre Antikrist, hvordan kan da en jøde bli Antikrist?

Wisløff skriver videre side 32 i sin bok :

«Som jeg før har nevnt er Antikrist både en person og en idé, et system».

Forts. side 7

Tittelhodet på en av hans publikasjoner.

EMERGENCY COMMITTEE TO HALT THE SPREAD OF NAZISM IN AMERICAN COLLEGES AND UNIVERSITIES

John Carlson - Chairman   Prof. Jacob Cohen - Adviser

In the mistaken belief that there is some genuine intellectual content in national socialism and fascism (organized murder) misguided students are inviting the infamous George Lincoln Rockwell, commander of the so-called "American Nazi Party" to speak at more and more colleges and universities.

Recently, in a period of about one week, Rockwell spoke at the University of Michigan, Antioch College in Ohio, University of Hawaii in Honolulu, Hilo University, San Jose City College, San Francisco State and Stanford University.

As much as \$1,000 has been spent by a single university (as in the case of Hawaii) to subsidize the spread of these doctrines of murder and hate. Rockwell's average fee at most colleges has been about \$200,00.

It is a lamentable fact that George Lincoln Rockwell has been elevated by ignorant and foolish college students into the most sought-after "controversial speaker" in America today.

The Emergency Committee ardently believes in free speech, but, free speech for IDEAS, not to advocate murder and genocide.

Rockwell is no thinker or philosopher, but the vicious leader of a tiny band of hoodlums and thugs. He is a bigot who has no genuine ideas or philosophy to present to students. Nothing more than incitement to the murder of Jews and Negroes, whom he claims are mixed up in the "communist conspiracy".

This sort of mad-dog incitement has no place, whatever, on any decent college campus and is NOT "free speech". It is no more privileged as free speech.

Sirkulæret fra Jacob Cohens «nødskomite»

133

Røster i pressen om Wieseners bok

Det så en stund ut til at advokat Wieseners bok om «Seierherrens justis» skulle ties ihjel som så meget annet i forbindelse med det beryktede «retts»-oppgjøret, men etter at de utpekte anmeldere i de forskjellige aviser har fått tid til å summere seg og studere boken og Wieseners argumentering nærmere begynner anmeldelsene nå å komme. Vi nevnte i forrige nummer hva Quislingaktorens kompanjong, advokat **Dahl-Hansen** klarte å prestere i «Sjøfartstidende» og fortsetter i dag med noen plukk fra en anmeldelse av Benjamin **Vogt** i «Farmand»:

«Wiesener trekker frem mange rystende eksempler (uthevelsen av anmelderen) på urimelig og urettferdig behandling av mange enkeltindivider og deres familier i et oppgjør som de fleste har slått seg til ro med som «stort sett godt». Dreier disse tilfelle seg om femti, om fem hundre, om fem tusen eller enda flere? Dette er ikke uvesentlige spørsmål for et folk som ellers med rette er stolt av sin rettspraksis og sitt humane syn på medmennesker».

«Men historisk sett vil det aldri bli slutt på dette oppgjøret. Like lite som vi har kunnet kvitte oss med 400-års natten før 1814, vil vi kunne kvitte oss med marerittet 1940/45, eller oppgjøret etter fredsslutningen. De er deler av vår korpus, som vi hverken kan trylle bort, eller skjære vekk. Landssvikoppgjøret vil bli diskutert av våre historikere i de neste 400 år og mer — likesom presidentskapets svikt i 1940». (Enn det folkevalgte stortings, som med to tredjedels flertall støttet presidentskapets «svikt»?).

«Med de kriterier som «vi gode nordmenn» satte på landssvik kan man slå fast at noe mellom 200 tusen og 300 tusen nordmenn må ha vært forrædere mot sitt land — og da har jeg selvsagt ikke tatt med i beregningen det forhold at hele (anmelderens uthevelse) det norske næringsliv mer eller mindre arbeidet for tyskerne i den senere del av krigen.

Det var — og er altså noe fundamentalt galt ved selve kriteriene, og her ligger landssvikanordningen av 15. desember 1944 og visse andre bestemmelser, samt en rekke høyeste-

rettsdommer (Stephanson-saken, Haaland-saken etc.) til grunn».

«Jeg er enig med Wiesener i konklusjonen: Landssvikanordningen er på visse punkter ikke juridisk (grunnlovsmessig) holdbar, at den setter bare mildere straffer enn tidligere gjeldende lov (begrunnelsen for å gi den tilbakevirkende kraft) er heller ikke riktig. Men spørsmålet er ikke tilstrekkelig utdypet fra Wieseners side».

«Morgenbladet» har som bebudet mobilisert advokat **Knut Blom** til «retts»-oppgjørets forsvarer. Anmeldelsen, som strekker seg over 4-5 spalter, er for storpartens vedkommende vanlig «blomsk». Så vanlig at vi fristes til med en liten omskrivning å benytte hans egne ord om angrep på «retts»-oppgjøret, at, «det er med lede» man leser argumentene fordi de er preget av «gjentagelsens kjedsommelighet». Men ellers er han også vel fornøyet med Wieseners bok, som han helt feilaktig tar som et innlegg fra «den harde kjerne» side:

«Men en hård kjerne vil der alltid være tilbake, og det er som representant for denne kjerne advokat Wiesener nu atter tvinger oss til å huske»

Men, han er altså likevel fornøyet med den harde nøtt Wiesener:

«Holder jeg meg da til innholdet og ikke til formen, må jeg uten videre erkjenne at forfatteren dels beveger seg langt utover de veier den vanlige kritikk mot landssvikoppgjøret har fulgt. Både argumentene mot oppgjøret og — og særlig — ved de innrømmelser han gir. Disse innrømmelser er nemlig så vidtrekkende at de ikke bare tar brodden ut av megen tidligere kritikk, men også får en til å undre seg over at forfatteren ikke selv har trukket konsekvenser».

«De aller fleste av oppgjørets kritikere har hevdet at fred ble sluttet sommeren 1940, og dermed faller rettsoppgjøret sammen. Wiesener betegner treffende dette som en «kortslutning».

«Her må han ydes anerkjennelse for å ha skåret tvers igjennom en diskusjon som hadde en tendens til å bli både ordrik og overflødig. Og for bedøm-

Fantasi eller bevisst løgn

En NS-mann nordfra, som hadde noen penger og bankkontoer å ordne for seg selv og andre, skrev til sin bank i Wadsø og ba denne gi ham de opplysninger han ønsket. Det gjorde den beredvillig og prompte, så det er ikke det jeg her skal skrive om. Nei, det er bankfunksjonærens bemerkning om årsaken til vanskelighetene med å kunne gi de fornødne opplysninger, som det her skal berettes om. Funksjonærens navn utelater jeg, men er nødt til å opplyse at byen som banken var i ble bombet den 23. august 1944 og at postkontoret, banken og hele den omkringliggende del, strøk med. Den som bombet byen var russen — kongens, regjeringens og presteskapets allierte den gang og siden. Nu siterer jeg ordrett av bankfunksjonærens brev, skrevet i 1947, enn mens erindringen skulle være nokså frisk.

«Siden vi mistet våre kassabøker fra 1924 og utover som følge av (og her kommer det) **de tyske banditters sprengning og brenning av banken 1944**, er vi ikke i stand til å kunne gi den spesifikasjon, De ønsker over De betalte renter fra 1924 og senere».

Jeg ber leserne merke seg uttrykkene «**de tyske banditters sprengning og brenning**» av banken.

Mulig at vedkommende fikk ond samvittighet, enda det er utrolig hvor frekt og åpenlyst det kan lyves. Helst trolig er det vel at vedkommende etterpå kom på at den som fikk svaret, selv var der selvsamme dag da banken ble bombet og følgelig visste at det ikke var tyskerne. En stund etter skriver i all fall samme funksjonær et nytt brev. I dette heter det: . . .

«tillater vi oss å meddele at da våre kassabøker brente for oss den 23 august 1944, kan vi ikke oppgi dette beløp på øre». Som en ser er den usanne beskyldningen mot

melsen av rettsoppgjøret er Wieseners standpunkt fullt tilstrekkelig: Vi var i krig våren 1940, og vi var i krig fra høsten 1940. Betingelsene for anvendelsen av straffelovens § 86 om bistand under krig har følgelig vært tilstede for hele den periode rettsoppgjøret omfatter.

Og forfatteren går videre. Han synes å erkjenne at folk flest også måtte være oppmerksom på at vi var i krig, at altså et forsvar basert på at de subjektive straffbarhets-

Forts. side 7

Teori og praksis

Efter den 2. verdenskrig ble de tyske soldater av alle grader fra menig til general kritisert av de allierte fordi de ikke hadde nektet å adlyde ordrene under krigen.

Under de forskjellige krigsforbryter-saker forsvarte de anklagede tyskere seg med at de hadde utført ordre. De hadde kun handlet etter skriftlig eller muntlig pålegg fra sine foresatte osv. Mange ble henrettet fordi de ikke hadde nektet å adlyde ordre. Særlig var de britiske anklagere ille når det gjaldt disse spørsmål. Britene nektet stort sett å godta det som formildende omstendighet at de anklagede hadde handlet etter uttrykkelig ordre.

Men nu kommer det så langsomt for en dag hvordan britene selv praktiserer denne form for å nekte å utføre militære ordrer.

Forhenværende premierminister for den konservative regjering, Alexander Frederick Douglas-Home, 60 år og fjortende Earl of Home, fortalte sine kabinetts-medlemmer om hvordan britene straffer en britisk offiser som vegrer seg mot å utføre ordre.

Han fortalte at hans bror, William Douglas-Home, var kaptein i det britiske tankkorps under den 2. verdenskrig. Han deltok i invasjonen i Frankrike 1944 og hadde kommandoen over en avdeling tanks ved den franske byen Le Havre. De allierte angrep byen som ble forsvart av tyskerne.

De allierte oppfordret den tyske kommandant til å overgi seg betingelsesløst. Kommandanten var villig til å kapitulere, men avslo å kapitulere betingelsesløst.

De allierte gav derpå ordre til å angripe byen med alle midler. Kaptein William Douglas-Home fant at dette

tyskerne borte i det siste brevet. Men å si hvem det var som ødela banken og Midtbyen, det hadde vedkommende ikke mot til. Den dagens redsel og tap av menneskeliv og folkets reaksjon på handlingen var for lengst glemt hos denne sannhetens apostel.

Dette er bare en av de tusener av lignende løgnhistorier, som ble servert og fremdeles serveres for et godtroende folk som er for sløvt til å sette seg inn i det som virkelig skjedde i krigstiden.

Kunne ikke De, herr redaktør, avse en spalte til flere av slike sannhetskjærlige historier fra og etter krigens slutt. Det mangler såvisst ikke på stoff.

Bj. L.

Jo, gjerne, men kortfattet!

Red.

angrepet bare betydde unødige blodsutgydelser og unødige tap for sivilbefolkningen, og han påberobte seg den underordnede rett til å nekte å utføre ordre. (Han handlet slik som de britiske anklagere mente at tyskerne burde ha handlet oftere).

Den 25. oktober 1944 ble kaptein Douglas-Home stilt for britisk krigsrett anklaget for å ha nektet å adlyde ordre. Han ble funnet skyldig, man fant ingen formildende omstendigheter og han ble dømt til degradering og fengsel i 1 år. Dessuten ble han utstøtt av den britiske arme med tap av ære.

William Douglas-Home skrev et teaterstykke da han kom ut av fengslet. Teaterstykket het «Den dårlige soldat Smith».

Selvfølgelig vil man ennu vente en stund på dette teaterstykke i Norge.

Em.

Ikke oss selv naturligvis

Mens staten har lagt på alt den har hånd om, porto, skatter, telefon, omsetningsavgift, og kommunen følger eksemplet med trikketakster, har regjeringen samtidig forbudt kjøpmennene å beregne seg høyere avanser. Selv har den latt stortinget legge på statsrådenes lønninger med 4—5.000 kroner hver, slik at statsminister Gerhardsen nå får (i nominell lønn) 68.500 kroner og statsrådene ellers 62.500. Forhøyelsen er for sikkerhets skyld gitt tilbakevirkende kraft fra 1. juni. Når det regner på presten, så drypper det også på klokkeren. Justitiarius Terje Wold har fått sin lønn hevet til 67.300 kroner og dertil en representasjonsgodtgjørelse på 6.000 kroner. Stortingsmennene, som så gjerne ville spare, men ikke visste hvor de kunne gjøre det trygt av hensyn til valget neste år, ordnet også med tilsvarende forhøyelse av de egne godtgjørelser. Foruten med proletarene i regjering og høyesterett, så går det visst bra for de andre også. I all fall har Arbeiderpartisekretæren Haakon Lie drevet stor kampanje for å få konsesjon på skogkjøp i Elverum for 140.000 kroner. Det er ingen sak å være proletar i slike tider!

B.

Har DE ordnet med bladpengene?

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Jordbrukspolitik på avveier

Norges Bondelag har som kjent inngått ekteskap med Landbrukets Sentralforbund, mens småbrukernes organisasjon ikke har villet være med. Bondelagets nye partner sender ut et stort tidsskrift, **PRODUSENTEN**, til praktisk talt alle bønder i Norges land. Det går ut i et opplag på ca. 200.000.

Nå er det visselig slik at tidsskriftets betydning ikke kan måles etter opplaget, for vi har ennå ikke truffet en bonde som studerer det særlig oppmerksomt. Som alt en får gratis havner det gjerne i papirkurven. Men noen innflytelse må en vel kunne anta at det har.

Det er derfor beklagelig å se hvorledes det i det siste av fjorårets numre vier en stor illustrert artikkel til reklame for Øst-Tysklands kollektivbruk. Riktignok sier tidsskriftet selv at besøket «hadde tilfældighetens hele preg», men tilfellet rakte nok her ønsket en hjelpende hånd å dømme etter alt det pene som sies om dette kommunistiske foretagende som selv norske kommunister ikke vil vedkjenne seg åpent som programpost. For å gjøre artikkelen mere leseverdige, appellerer en til tidens smak med en passende visitt i en konsentrasjonsleir for turistbruk med beskrivelse fra det som betegnende nok kalles «uvirkelighetens mareritt» og dertil hørende krematoriebilder. Det er forøvrig pussig at krematorier skal være så bestialske og «nazistiske». Spesielt her i landet da. For ikke rettere enn vi vet så lot også det norske demokrati sine ofre kremere da det slapp til igjen med eksekusjonspelotonger i 1945.

Vel, en kan begynne å lure på hva dette er for slags kost i et tidsskrift beregnet på jordbrukets produsenter. Er det bare et lite østlig feiltrinn av redaksjonen, eller er det faktisk en mening bak det?

Noen fornuftig jordbrukspolitik finnes det som kjent ikke i dette land, først og fremst naturligvis av den gode grunn at fornuftig politikk ikke lar seg forene med det partidemokrati som må skjele mere etter stemmer enn etter fornuft. Alle de store profetene står frem i tur og orden og forsikrer at i dag må jordbruket være høymekanisert og bare de store bruk kan skaffe levebrød for en mann med utgangspunkt i vanlige lønnsforhold. Likevel går nesten alle støtteordninger ensidig ut på å bedre lønnsomheten på de bruk som likevel er for små til å kunne være selvstendig erhverv med vanlig jordbruksdrift.

Det er klart at småbrukerne som ikke kan klare seg på sine bruk, men som lever av tariffbetalt arbeide utenom bruket, gjerne vil ha mest mulig bidrag til det de produserer av jordbruksprodukter også, men det har bare intet med støtte til jordbruket å gjøre. Slik hjelp må plasseres både i folks bevissthet og på statsbudsjettet der den rettelig hører hjemme; som et nasjonalt og sosialt tiltak.

Og så faller det oss da inn at dette med artikkelen i **PRODUSENTEN** kanskje er en liten prøveballong fra monopolsentralens side på å løse dualismen i norsk jordbrukspolitik ved ganske enkelt å lage kollektivt jordbruk ut av småbrukene? Da slår en to fluer i én smekk: en blir kvitt de brysomme selvstendige småbrukere av i dag, en får store bruksenheter, og sentralene kan beholde sin makt over produsentene. Dertil legger da Arbeiderpartiet og deres medhjelpere blant jordbrukspolitikere i de forskjellige leire et nytt egg i Gustavsens røde rugekasse.

Men, la oss håpe at vi tar feil og at ikke kommunismen slippes inn bakveien i jordbruket også.

De fem lange år

Krigen er politikens fortsettelse med andre midler, når diplomatene må gi opp, skrev i sin tid salig general Clausewitz.

Dette har de nasjoner, som deltok i den siste verdenskrig forlengst innrettet seg etter og driver ikke på med å opprettholde en rent følelsesmessig fiendtlig innstilling overfor tidligere motstandere.

Riktignok får man nu og da som en unnskyldning for den siste broderkrig mellom hvite nasjoner, høre at Hitler var en forferdelig fyr. Invektiver overfor hans person er det flust med, men argumentasjoner mangler. De Gaulle volder noen vanskeligheter i samarbeidet fordi han ser lenger enn de øvrige — sin tyske venn Adenauer unntatt.

Norge er også nu alliert med Tyskland, men kan allikevel ikke bare seg for å male oppigjen og oppigjen «de fem lange år». Det er vel nærmest bestemt for hjemmemarkedet.

Det er ganske rart — d.v.s. det er igrunnen ikke det — at denne sutringen har sitt utstrålingsentrum innen de 800 medlemmer av Deutsche Handelskammer in Norwegen. De var jo spesielt nødlidende? Det får man vel si?

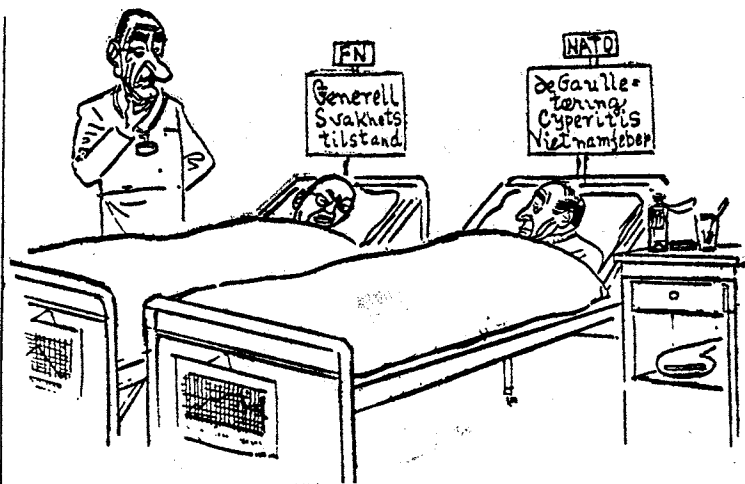
Lavinia.

Fabeln om finansspelet

Unga människor, som man kallar barn, ha likväl öron, varigenom de lärt sig detta underbara spel. Av de äldre få de papper, vilka de klippa sönder i större och mindre bitar på vilka de texta penningssummor. Med tillhjälp av terningar och liknande spela de lusteliga om vinster och förluster av penningssummorna. Några vinner förmögenheter, andra bli utfattiga. Men det spelar ingen roll, eftersom de veta, att det hela blott är spel med värde löst papper.

De äldre, som mena sig vara fullvuxna och äga förnuft, spela även sedan årtusenden med specialgjort papper, varpå penningssummor innstämplat, närmast kostnadsfritt tillverkade av staten i hur stora mängder och till vilka belopp, som än önskas. De äro absolut övertygade om att cirkulerandet fram och tillbaka av dessa penningssedlar mellan staten och folket skapar de inkomster, varav land og folk kunna leva.

Frågan är nu. Vilka äro de mest förnuftiga? Barnen, som veta det är spel — eller de «fullvuxna», vilka, trots att de ständigt kunna konstatera, att spelet blott

Verdenspolitikken på sykesengen. (Deutsche Wochen-Zeitung).

Husmannen

Norges 400 årige historienatt med Ola Nordmann bukkende i veikanten for sine kondisjonerte herrer må vel sis å ha fått sin renessanse etter siste verdenskrig såvel på militært som økonomisk område.

Advokat Sverre Helliksen tar i sin utmerkede bok «Tenk selv» frem det selvsomme faktum, at etter den tyske okkupasjon ble Norge okkupert påny og da av hele tre okkuperanter: England, USA og Sovjet.

Og hvor ble så Ola plasert i dette tredoble okkupasjonsbilde? Fikk han som påstått medalliert den selvsagte overledelse ved norsk general? Fikk han overhodet delta i overkommandoen som høyere offiser?

Nei, men han fikk dilte med ved den såkalte frigjøring av sitt eget land som et slags femtehjul. Han ble plasert under et underordnet ledd i de nye okkuperantes hærmakt. Dette ledd het på fint liaison, og endel offiserer og ikke-offiserer fikk en underordnet oppgave her som forbindelsesledd mellom landsmenn og de allierte.

En pussighet må skytes inn her. De nevnte ikke-offiserer fikk ifølge John Giævers bok «Fra little Norway til Karasjok», også militær grad «av praktiske grunner». Kanskje Shetlands-Larsen og hans medforbitrede har interesse av å undersøke hvilken grad disse ikke militære oppnådde for sitt blott og bart midlertidige sivilarbeide i 1945.

Civil Affairs (C. A.) ble disse underavdelinger i den engelske og amerikanske hærmakt kalt. Selv ikke ledelsen av disse avdelinger ble betrodd nordmenn i eget land i 1945. John Giæver ble for sin del knyttet til C. A. group F Troms. Denne gruppes leder het Sam Mc Gill

minskar penningvärdet, likväl äro bergfast övertygade om, att deras finansspel skapar allas välfärd.

Erhard Fliesberg

fra Coventry og løytnant Swanson fra Michigan USA. C. A. ble samlet i en gruppe for hele Nord-Norge nord til Porsanger, og «Det som lå øst for Kistrand ble regnet som russisk okkupasjonsområde». NB russisk okkupasjonsområde!

Om denne tredje okkupasjonsmakt også drev med liaisonsmenn, sier Giævers bok ikke noe om.

På det område som var tildelt Giæver som underordnet gikk det livlig for seg med utdeling av tyske efterlatenskaper. Major Zornig fra Philadelphia rådet sågar Giæver til å si til de norske liebhavere, at de skulle vise seg uinteressert for da fikk de det de ville ha helt gratis! Den bolde major hadde vel ingen forpliktelser til å avlegge regnskap for sine overordnede all den tid Norge ikke var deres allierte. Følgelig ble millionverdier såvel i Nord-Norge som vel også i landet forøvrig spredd for alle vinde, verdier som var betalt av deg og meg og alle landsmenn forøvrig gjennom Norges Bank.

Vi må være advokat Sverre Helliksen meget takknemlig fordi han har trukket frem dette, nettopp selvsomme faktum, — at Norge ble okkupert påny i 1945, fordi denne kjennsgjerning er nøye forbundet med den norske kapitulasjon av 10. juni 1945.

Intet land kan nemlig og selvsagt ikke okkuperes av land det er alliert med. Det er ikke bare en umulighet, men en absurd sådan.

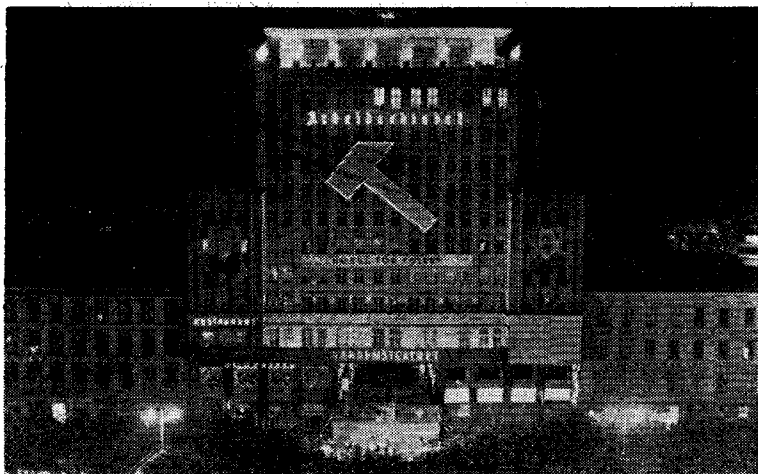
A.

Forbundets årsmøte

Formannen i Forbundet for Sosial Oppreisning, Anders Hafskjold opplyser til FOLK OG LAND at årsmøtet vil bli holdt i Oslo lørdag 6 mars og at han håper på godt og representativt fremmøte fra de forskjellige kanter av landet. Møtestedet vil bli bekjentgjort senere. Foruten de vanlige årsmøtesaker, vil en også drøfte det kommende stortingsvalg

NIELS NIELSEN:

Den demokratiske Metamorfose

Også i Norge drives valgsirkuset.

Det viser hvor stor Magt Vane og Tradition har over Mennesker, at disse ifølge Darwins Udviklingsteori højtstaaende Efterkommere af den gamle Verdens Aber i deres sociale og politiske Samfundsdannelser bestandig lader sig lede af Inertiens Lov, hvis Kendetegn er Dorskhed, Uvirksomhed og Træghed. Længe efter at det demokratiske Dogme har mistet sin Livskraft bestræber de kompakte Vælgerhære sig dog med Stoicisme paa at opretholde Folkestyret, selv om det ikke er i Overensstemmelse med den nye Tids Tanker om en ideel Samfundsorden. Den hovedløse Politik, der muliggøres af den lige og almindelige Valgrets Principper, trommer med visse Mellemrum Stemmekvæget til Landets Kommuneskoler eller andre til dette Formaal egnede Lokaler. Det fremmødte Publikum opmarcherer i lange Rækker og lukkes ind i det hemmelige Rum, hvor de udleverede Stemmesedler afkrydses, for derefter under behørig Kontrol, i diskret sammenfoldet Tilstand at nedlægges i forseglede Valgurner. Af alle sociale Problemer, der diskuteres vidt og bredt over hele den civiliserede Verden, er det vist intet der er spildt saa mange Talegaver og dybsindige Avisartikler paa, som Folkestyret og dets Fortræffelighed. Det anbefales med den Motivering, at det sikrer alle Statsborgere lige økonomiske Muligheder. Som en Kompliment til Mønsterlandet, Sovjetunionen, tilføjes at Folkedemokratiet er gennemført i de kommunistisk styrede Lande. Med denne Udtalelse skulde al videre Bevisførelse og Dokumentation angaaende Folkeherredømmets konstitutionelle Statsforfatning være overflødig.

Men desuagtet kan det med fuld Berettigelse siges, at dette Folkeevangelium er

blandet med en Moral, der med et falsk Stænk af Følgsomhed for Massernes Ret, paa tvers af al sund Fornuft, har gjort Demokratiet til Menneskehedens endelige Maal og Grundpillen for al Civilisation. Denne Anskuelse er holdt oppe ved Hjælp af den engelske Nærsynethed, analog med den Tendens, der har givet sig Udslag i Bestræbelserne for at beholde Kristendommens Morallære efter at Engländerne har opgivet den kristne Religion ved deres inhumane Koloniseringspolitik. Det engelske Imperium vil engang forgaa — og den verdensomspændende internationale Kommunisme er ude efter at tage Stikket hjem og overtage Vesteuropas, af den amerikanske Højfinans overbebyrdede Status, i hvilken Forholdet mellem Skyld og Tilgodehavende er i vort Disfavør.

Kommunismens Betydning fremhæves stadig. Den kan i alle andre Nationer ikke se andet end en Sammensværgelse mellem de Rige, der skaffer sig deres Goder og Luksus i Samfundets Navn. Den engelske Humanist og Statsmand, Thomas More, Skildrer i sit berømte Værk «UTOPIA» en Idealstat, beliggende paa en Ø paa den sydlige Halvkugle, hvor Beboerne kun har seks Timers Arbejdsdag. Er der Produktionsoverskud, proklamerer Myndighederne en kortere Arbejdstid. I dette Idealsamfund er al Ejendom fælles, fordi det almene Vel ikke kan blomstre, hvor der er privat Ejendomsret, og uden Kommunisme kan der ikke være Lighed. Dette Slaraffenland blev fundet for ca. 400 Aar siden af en Søfarer ved Navn Raphael Hythloday. Opdageren af denne vidunderlige Sydhavsø beretter, at han prædikede Kristendom for Utopianerne, og at mange lod sig omvende, da de hørte at Kristus, som en 100 Procents Kommunist,

var imod privatejendom. Et saadant Unikum af et menneskeligt Samfund har nu endelig vist sig i al sin jordiske Herlighed i Sovjetunionen.

Danmarks Kommuniste rasler ikke, som det skete forud for Skændslerne i 1945, med Maskinpistolerne paa Christiansborg. Nu holder de lejlighedsvis sobre og maadeholdne Diskussionsmøder paa Parlamentarismens Højborg, paa hvilke Føreren for «Socialistisk Folkeparti», Aksel Larsen, ved blide Lokketoner forsøger at danne en ny Folkefront, men vel at mærke med den snedige Bagtanke, at virkeliggøre Samarbejdet mellem alle venstre-orienterede Partier under det demokratiske Samlingsmærke.

For at kunne redde det folkestyrede Fallitbo er man fra marxistisk Side parat til at fornægte de simpleste Kendsgerninger. Der raabes højt op om den nationalsocialistiske Statsform. Adolf Hitler er bleven udskreget som et bloddryppende Uhyre, der kan sammenlignes med den florentinske Statsmand, Niccolo di Machiavelli, der med sin Statsmandskunst tilsidesatte de moralske Love — og som i Lighed med den tyske Fører tilsigtede Statens Interesser som det eneste Formaal.

Vi befinder os stadig paa Modsigelsernes og Konflikternes Omraade; der er opstaaet en Verden med to Modpoler. Der hævdes at «Nazisterne» med deres Idealisme har opstillet en falsk Gud. At den Enkelte er dem ligegyldig, fordi Individet kun er en Abstraktion, og at Samfundet og Staten er den eneste sande Virkelighed. Men trods al Kritik af Nationalsocialismen og de totalitære Styreformere, er der i Nutiden en indgroet Mistillid til Rigtigheden af den tidligere grundfæstede Overbevisning om Demokratiets Ufejlbarehed, den Anskuelse, der for 60-70 år siden ansaas for at være en Aksiom, en selvindlysende politisk Grundsætning. Mange er blevet inkarnerede Skeptikere og vil ikke længere acceptere Demokratiets forhastede Læresetninger, der ikke har indfriet de Forhaabninger, som man nærede til dem.

De nuværende gamle politiske Partier, hvis samlingsmærke er den doktrinære demokratiske Teori, har forlængst overlevet sig selv. Det største marxistiske Parti er endnu Socialdemokratiet, men hvorlænge vil det være Indehaver af Folkemajoriteten. Aksel Larsens nye Afdeling, der staar i et vist Af-

Savnede norske frontkjemper:

(Forts. fra forrige nummer)

Stefan Trulsen
f. 20. 2. 1924 - Sturmmand
Siste efterretning:
Kurland januar 1945

Oskar Strømsnes
f. 26. 9. 1920 - Uscha
Siste efterretning:
1945

Birger Jonsson
f. 9. 10. 1923
Siste efterretning:
Kiestinki juni 1944

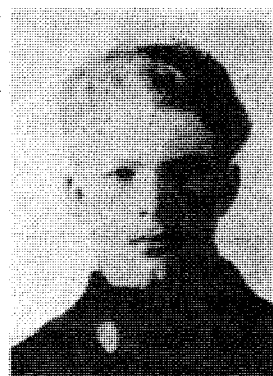
Hermann Gulli
f. 3. 1. 1900
Siste efterretning:
Leningrad 1942

Harry Steinkopf
f. 19. 12. 1920 - SS-Mann
Siste efterretning:
Kandalatsjka mars 1944

Sverre Myrbolt
f. Trondheim 1921 (!) - Sturmmand
Siste efterretning:
Leningrad (Baltikum?) 1944/45

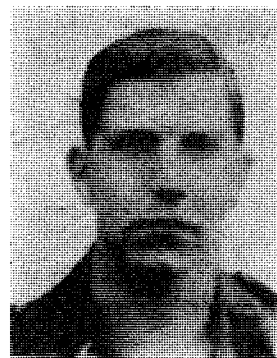
Aage Helmuth
f. 23. 12. 1924 - SS-Rottenf.
Siste efterretning:
Hammerstein februar 1945

Tore Strøm
f. 19. 2. 1926
Siste efterretning:
Kiestinki juni 1944

John Vestheim
f. 15. 10. 1922 - SS-Mann
Siste efterretning:
Kiestinki juni 1944

Kjell Kvisler
f. 16. 2. 1926
Siste efterretning:
Narvik februar 1944

Harald Olsen
f. 15. 8. 1923
Siste efterretning:
Karelen mai 1944

Sigurd Stensvaag
f. 3. 8. 1920 - SS-Mann
Siste efterretning:
Kiestinki juni 1944

Einar Vasbo
f. 10. 12. 1915 - SS-Rottf.
Siste efterretning:
Kandalatsjka juni 1944

Ludvig Lundemo
f. 9. 12. 1914
Siste efterretning:
Krasny Bor

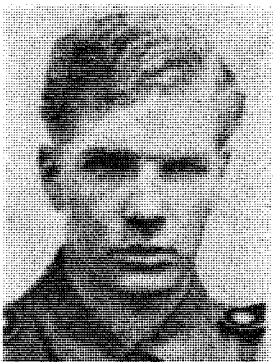
Knut Larsen
f. 20. 5. 1915 - Sturmmand
Siste efterretning:
Riga september 1944

Rolf Grimsrud
f. 7. 2. 1923 - SS-Mann
Siste efterretning:
Kiestinki juni 1944

Haakon Tveitan
f. 13. 4. 1925 - Rottenf.
Siste efterretning:
Narva februar 1945

Lars Sandbeck
Uscha
Siste efterretning:
Januar 1945

Odd Mikal Strømsnes
f. 15. 7. 1925 - SS-Mann
Siste efterretning:
Kiestinki juni 1944

KAN NOEN OPPLYSSE OM:

Hva het batteriføreren 4./II./SS-Art. - Rgt. 11 NORDLAND ved Prekulm/Kurland. Han var fra Skandinavia — nordmann eller svenske. Redaksjonen besørger eventuelt opplysninger videresendt.

RELATOR:

HVA NÅ?

På trikken hjemover oppdager jeg noen plasser bortenfor meg en pelskledd fyr som jeg har et visst kjennskap til. Han er kommet opp i årene nå, men forsøker å se svært så hoven. ut Det lyktes nå bare halvt. Med det samme han får øye på meg er det som han stivner til og blir vikende, sky og flakkende i blikket. Dårlig samvittighet? Men kan det være nødvendig da? Fyren tilhører de «gode» nordmenn og jeg de «dårlige». Han var hjemmefront med stor G. Hans «innsats» under krigen besto i — når det var garantert farefritt — å genere NS-folk og søke å hemme dem i deres oppofrende gjerning for folk og land. Intet under at han etterpå trakk alle slags fordeler ut av sin strålende patriotisme.

Da han skulende går av trikken, kan jeg ikke la være å tenke: Vi står ved begynnelsen av et nytt år hvor vi atter er fordømt til å leve sammen med disse fyrene med deres utrettelige bakholdsangrep, sjoflerier og bevisste diskriminering og atpå til plages med deres konstant dårlige samvittighet.

For noe annet kan det ikke være. Tyve år er gått, og de har intet lært og intet forstått. Fremdeles lever de i propagandataken fra den gang og nekter å se kjennsgjerningene i øynene. Og mens de vedtar flammende protestresolusjoner mot angivelig dårlig behandling av menneskeetende busknegre, lar de kaldt og rolig sine egne landsmenn forgå ved silent killing. Det er slett ikke merkelig at de må slå blikket ned når de møter oss.

Vår fortreffelige kampfelle Nico Solberg, minister Skanckes betrodde medarbeider, var nylig på besøk i Norge etter i alle etterkrigsårene å ha oppholdt seg i Argentina. Hjemlengselen ble for sterk. Men jeg skal si han ble bittert skuffet. «Jeg hadde ikke drømt om», sa han, «at gemenheten var satt så effektivt i system. Her er jo ikke til å holde ut for skikkelige folk».

Nico har rett. Det er virkelig ikke til å holde ut her. I tyve år har det ikke vært det. Og ustanselig går disse fyrene rundt og osrer av dårlig samvittighet. Og de er redde oss! De er redde for vår dyktighet. Derfor må den baktales og søkes forringet. De er redde for vår flid og arbeidsomhet. Derfor må vi undertrykkes. De er redde for våre kunstneres gnistrende talent. Derfor må de nedvurderes og ikke få slippe til. De er redde for våre menin-

ger. Derfor tør de ikke høre dem.

Når Anders Lange mener at NS-folk jamrer, så er han sørgelig på villspor. I all forfølgelsen har de holdt hodet høyt som det sømmer seg virkelig gode nordmenn. Men vi forakter våre forfølgere, det er sant nok. Og de fortjener det!

Året som gikk bød på nok av nedslående hendelser. Den verste var vel Stortingets så kalte sluttstrek på «retts»-oppgjøret. Så megen ynkelighet vi opplevet der. De av oss som fremdeles trodde på demokratiet i dets nåværende former måtte erkjenne at det ikke lenger var noe tilbake å tro på. Eller hva skal man si til en Løberg's vrøvl om at nå vet man for fremtiden hva landssvik er? Som advokat Wiesener klart har påpekt i sin tankevekkende bok, så vet vi ikke annet enn at landssvikere er de som er dumme nok til ikke å holde med seierherrene når det er helt klart hvem som vil seire. I en krig mellom stormakter betyr Norge ingenting. Det er den seirende stormakt som bestemmer hvem som er «gode» eller «dårlige» nordmenn.

En av de teser som av og til slipper ut av våre plageånder er: «Dere ville ha vært meget verre hvis det var dere som hadde vunnet». Det er igjen en påstand som bærer preg av dårlig samvittighet. Og den er aldeles ikke sann. Under krigen ga Quisling ved flere anledninger uttrykk for at han var beredt til å tilgi og handle edelmodig mot dem som hadde vært våre åpne og skjulte motstandere. Det er ingen grunn til å tvile på at han ville ha holdt ord.

Nei, de «gode» får nok uten formildende omstendig-

Forts. side 6

EMILIUS:

Det allierte terror-angrep på byen Dresden

«DET STØRSTE BLODBAD I EUROPEISK HISTORIE»

«Ødeleggelsen av byen Dresden natten mellom 13. og 14. februar 1945 er det største blodbad i den europeiske historie» skriver briten David Irving i sin bok om Dresdens undergang, «The Destruction of Dresden».

David J. Irving er ledende medlem i Anglo-German-Association i London, og gjelder i dag som tysklands-ekspert i samtidshistorie.

I 1959 traff Irving en stålarbeider i Ruhr som hadde opplevet terrornatten i Dresden 13./14. februar 1945. Han skildret hvordan byen hadde brent i 7 dager og 8 netter etterpå.

Først ville Irving bare skrive en avisartikkel om opplevelsene til denne tyske arbeideren, han spurte også andre vitner som hadde opplevet denne bombingens blant annet engelske soldater som befant seg i krigsfangenskap i leirer i Dresdens omegn, borgere av Dresden og mannskaper fra bombeflyene som hadde utført angrepet. Og slik kom han til å få nærmere greie på de politiske og strategiske grunner til dette skrekkelige angrepet — som kostet flere menneskeliv enn atombomben over Hiroshima.

Man har ikke kunnet fastslå med sikkerhet hvor mange mennesker som omkom under angrepet, tallene varierer fra 135.000 til 400.000. Man kan bare gjette seg til dette, da det befant seg over 200.000 flyktninger og evakuerte fra kampområdene østenfor byen innen byens grenser den natten. Og det dreier seg her om sivile flyktninger. Byen var blitt

Et par av Churchills små ofre.

«massive bombeangrep på Berlin og andre middel-tyske byer».

I følge Irving hadde den russiske krigsledelse ikke anbefalt ødeleggelsen av Dresden. I følge de tilgjengelige dokumenter er dette angrep blitt utført etter engelsk initiativ og engelsk planlegging.

erklært som åpen by og lasarett-by. Skoler, sykehus, forsamlingslokaler, overalt hadde man innrettet lasaretter.

Irving foretok en grundig studie av de militære akter. Snært hadde han fått adgang til alt materiale med unntagelse av de hemmelige britiske statsdokumenter vedrørende brev-vekslingen mellom Churchill, Stalin og Roosevelt før og etter angrepet på Dresden.

Og det han her oppdaget slo ham med forferdelse. Han avslørte at angrepet var besluttet av den britiske krigsledelse før konferansen i Jalta. Churchill har senere påstått at den sovjetiske generalstabssjef Antonov hadde satt fram et slikt krav i Jalta.

Antonov forlangte den gang i Stalins navn at de vest-allierte skulle gjøre

Angrepet var planlagt som det største og kraftigste luftbombardementet i historien. Terrorangrepet er et produkt av professor Lindemanns bombe-teori, utpønsket av luftmarsjall Arthur Harris og konfirmert av Winston Churchill personlig. Hans glødende hat mot alt tysk fikk her en utløsning. Irving påstår Churchill var den drivende kraft bak planen.

Irving har benyttet 4 år til utelukkende å studere alle dokumenter om angrepet, og amerikanerne har vært meget forekommende med å utlevere dokumenter. Han fikk god hjelp av den amerikanske luftvåpen-historiker Joseph Angell.

Churchill forsøker i 2 memoranda med forskjellige vendinger å bortforklare sitt eget ansvar for angrepet.

Arthur Harris som var kommandør for de britiske strategiske bombeflåter ble ofte utsatt for angrep fra flere hold etter krigen, men han tok ikke til gjenmæle. Kun en gang svarte han u-sedvanlig skarpt på et angrep fra forhenværende premier Clemens Atlee, og uttalte: «Avgjørelsen om at sivilbefolkningen i industribyer skulle bombarderes for å svekke deres motstandskraft, var blitt tatt av Hans Majestet's regjering. Denne beslutning var allerede trådte i kraft da jeg tiltrådte som øverstkommanderende for bombeflåten. Herr Atlee var medlem av denne regjering i ledende posisjon».

Forts. side 8

Restene etter bombeangrepet hundretusner av ofre måtte brennes på store bål. De brente i dag etter dag.

«Den forrykte Rockwell» —

(Forts. fra s. 1)

Rockwell sier at «jødenes plan» med atombomben egentlig var å ruinere oss og å skremme oss til døde — ikke for virkelig bruk. Han sier at deres idé var å skape en atombalanse «mellom deres Zionist-USA og deres Komunist-Russland», noe som ville «tvinge verden til å komme med hatten i hånden til dens jødiske herrer». Men, la oss gi ordet til Rockwell igjen:

«Men så fikk Røde-Kina bomben og negere, kinamenn, indere, blandingsfolk, bastarder og kanibaler i verden begynte å samle seg bak den gule Mao tse Tung. Intet på jorden kan stoppe dem, tror jeg, uten Harmageddon selv, som vil bli verdensrasekrigen.

Og i den krig vil «kommunismen bli glemt».

Hard kost, men ikke så uvanlig i rasekampens USA.

Om forholdet mellom Russland og Kina skriver han bl. a.:

«Mens mange nærsynte høyreflyledere preker om «splitnelsen» mellom Røde-Kina og Moskva som bløff, har jeg hevdet at den er dødelig alvorlig, og at den skyldes rase.

Moskva-mannskapet er hvite menn — så forrykte og så på villspor de kan være — og kineserne er mørke folk — alliert med resten av de mørke millioner i Afrika og Asia — og hater alle hvite folk — inklusive russerne.

Jordens mørke opprørere — kaller hvite folk med det gåtefulle navn «kolonialister». Når de skriker etter «kolonialistenes» blod, mener de deg — og de mener de russiske hvite menn også. De vil ikke ha hvite russiske «rådgivere» i Peking mere — de vil ha mørke menn, fordi de i motsetning til storparten av de blinde hvite folk i stigende grad er oppmerksomme på at vår tids kamp — Harmageddon om du vil — er mellom massene av mørke millioner og den hvite elite som Adolf Hitler kjempet for. Selv ved å kaste ut Krustsjov kan ikke russerne slippe vekk fra å bli puttet i samme gryte som oss, som skitne «hvite kolonialister». Før eller senere vil vi hvite alle sammen kjempe for våre liv skulder ved skulder, slik de gjorde i Kongo — og du vil gi pokker i når de hylende ville nærmer seg med sine spyd om den hvite mann ved siden av deg er kommunist, yankee, opprører, katolikk, konservativ, liberal, demokrat, millionær eller boms.

Historie er rase — og den hvite elites kamp for å overleve mot de demokratiske og inferiøre horder av mørke menn nærmer seg».

Men, hva sier så Rockwells motstandere om ham — ikke i avisene beregnet på propaganda, men mere privat? I Amerika finnes det noe som heter «Emergency Committee to halt the Spread of Nazism in American Colleges and Universities». Som rådgiver for denne «nødskomite» til stansning av utbredelse av nazisme ved de amerikanske colleges og universiteter er oppført profes-

De ser bra ut Rockwells «hoodlums and thugs». Tilvenstre en sjøgutt, til høyre Rockwells nestkommanderende Alan J. Welch, som forlot en lovende karriere for å slutte seg til «de forrykte»

sor Jacob Cohen. Komitéen som har sitt sete i Cambridge, Massachusetts, har sendt et rundskriv til alle slike institusjoner over hele USA. Og der står det meget interessant, blant annet fremgår det tydelig at Rockwell åpenbart er i all fall en farlig «politisk klovner». Her er noen utdrag av rundskrivet:

«I den falske tro at det er noe ekte intellektuelt innhold i nasjonalsosialisme og fascisme (organisert mord), inviterer villedte studenter den beryktede George Lincoln Rockwell, «commander» for det såkalte «American Nazi Party» til å tale ved flere og flere colleges og universiteter.

Det er en beklagelig kjennsgjering at George Lincoln Rockwell av uvitende og tåpelige college-studenter er blitt hevet opp til den mest eftersøkte «polemiske taler» i Amerika i dag.

Rockwell er ingen tenker eller filosof, men den ondskapsfulle leder av en bitte liten bande av bøller og banditter. Han er en fanatiker som ikke har noen ekte tanker eller filosofi å legge frem for studentene. Intet annet enn tilskyndelse til mord på jøder og negere, som han hevder er blandet opp i «kommunistsammensvergelsen».

Det ville ikke være noe problem hvis Rockwell var like rå og triviell som de fleste fanatikere av hans art. Men Rockwell er avgjort ikke rå. Han har

hatt noen erfaring i reklamebransjen og er, det må innrømmes, djevelsk flink i å skjule sine tilskyndelser som «ideer».

Til tross for alle anstrengelser fra profesjonister innen området «inter-group relations» på å beskytte studentene på forhånd mot de opptrufede «facts» og argumenter som legges frem så snedig av Rockwell, så har denne samvittighetsløse forgifter av unge sinn trukket enormt, overgått be-

rømte demokratiske og fremskrittsvennlige talere, slike som Martin Luther King jr. og andre verdige og verdensberømte amerikanere.

Til tross for alle anstrengelser på å skrike ham ned eller på annen måte stå frem for anstendighet og sannhet under hans taler, har Rockwell brukt kynisk kalkulerede metoder for å appellere til studentenes uforberedte sinn med sin syke «humor», og hans falske utseende av intens alvor har holdt fast på tilhørerne og vunnet deres oppmerksomhet.

«Intergroup relations»-eksperter som har lyttet oppmerksomt til forsamlinger som har strømmet ut etter en Rockwell-tale har altfor ofte hørt: «Han er en snåling, men du vet det er meget i det han sier». Eller: «Han er naturligvis sprø, men du er nødt til å være enig i en hel del av det han sier».

Herr Jacob Cohen og hans stammefrenger er meget bekymret over denne mann, som ikke lar seg skrike ned av grupper organisert på forhånd av «Emergency Committee», som ikke er rå som han skulle være etter oppskriften og som innbilder de stakkars villedte studentene at han også representerer «ideer». De har helt mistet troen på studentenes evne til selv å dømme:

«College- og universitetsstudenter er simpelthen for dårlig orientert og for umodne til å bli tillatt å bedømme Rockwell selv. Han er altfor glatt og for sleip for dem, for djevelsk flink til at det kan tillates stu-

HVA NÅ -

Forts. fra side 5

heter ta ansvaret for det „retts“-oppgjør en skokk hatifulle emigranter pønsket ut i Londons kjellere, det som ble den største forbrytelse som er begått mot det norske folk og den uhyggeligste tragedie som har rammet vårt land siden svartedauen. 100 000 landsforredere fikk de det til. Er de folkene splitter pine gale?

Så går vi da et nytt år i møte med bange anelser. Stortingsvalget? Vedkommer det egentlig oss? Vi må være enig med **Øverland** i at vi slett ikke lever i et fritt demokrati, men under et partivelde hvor en håndfull personer som sitter i partistyrene, bestemmer hvem vi skal stemme på, uten sjanse for noen av oss til å få frem kandidater vi kanskje har langt mere tro på. Er det en person folk har mistillit til, så er muligheten for å få ham fjernet mikroskopisk eller overhodet ikke til stede, særlig hvis han er kumulert, for da er representasjonsplansen nærmest sikret på forhånd. Vi lever i et pampevelde, det er saken. Derfor går også de samme menneskene igjen, påny og påny. De er blitt åleglatte politikere og lar seg ikke rokke. Det

denter å utsette seg for ham. Å tillate college- og universitetsstudenter å høre Rockwell er ikke «ytringsfrihet». Det er akkurat det samme som å la spebarn suge på forgiftet sukkertøy».

Og så trekkes det da opp nøyaktige retningslinjer for hvorledes disse demokratene skal hindre Rockwell i å tale.

Å dømme etter dette rundskrivet, har vel hverken jødene eller Rockwell noe de skal ha sagt hverandre med hensyn til skjeldsord, beskyldninger og «metoder». Vi skal la den side av saken ligge — så får enhver dømme selv. For i motsetning til Mr. Cohen synes vi det er den riktige måten å gjøre det på.

Men, hva sier så for eksempel Det norske Studentersamfund, som synes det kan bedømme alt mellom himmel og jord, om Mr. Cohen og hans fellers syn på studentenes tenkeevne og om nødvendigheten av en sensurinstans ledet av en eller annen Mr. Cohen i Norge?

Sannheten om Quisling

Den norsk-amerikanske professor Unstads studie over Quisling. — I Norsk oversettelse fra originalen i Susquehanna University Studies.

hjelper ikke om de gjør alle slags dumheter og til overmål viser at de bare lager u-gagn rundt om i komitéer og utvalg. Se på byens **Stranger**. På kulturfronten er det vel overhodet ingen som har klart å virke så negativ og nivellerende.

Levebrødspolitikere er adskillig av en offentlig fare. De samler på en eneste ting, **makt**, og hvordan de oppnår den er øyensynlig likegyldig. Til stadighet leser vi at de bevilger seg selv høyere lønn og økete pensjoner, endog «æres»-pensjoner, og at betalingen for å sitte rundt om i komitéene ustanselig blir rundeligere. Hvis de overhodet unner andre noe av kaken kan man være sikker på at godbitene blir forbeholdt «fortjente» partifeller

Det hele blir mere og mere utrivelig, og jeg har vanskelig for å innse berettigelsen av at vi forfulgte og diskriminerte stemmer på et eneste av de nå bestående partier. Kan vi lage vårt eget? Det blir nok ikke lett, og de som vil gå i spissen med noe slikt vil få et sisyphosarbeide. Men allikevel synes det i all fall signaturen at dette er den eneste mulighet for vår deltagelse i politikken. Kunne vi så oppnå en lignende vippestilling som S.F. har i det nåværende Storting så ville adskillig være vunnet. Demokratisk politikk er kompromissenes og hestehandelsens verden. Det åpner perspektiver.

Relator.

De frivillige

De kom fra Belgiens byer,
de kom fra den høye Nord,
de kom fra hele Europa
til vern om fedrenes jord.
De kom de høyreiste karer
til kamp mot faren fra Øst.
De kom da Germanien kalte
med stammens urgamle røst.
De kom de stålsatte skarer
frivillig, på hjertenes bud.
De kom. For å redde Europa
kom de som kalte av Gud.
De kom de unge og friske
Europas brusende vår.
De kom fra slott og fra hytte,
fra verksted og bondegård.
De kom de gamle men sterke,
gråsprenge nu men tro.
Og sammen i ildstormen drog de
og sammen til døden de stod.

KAI NORMANN

Pris kr. 9,—. Fritt tilsendt mot forskuddsbetaling - eller mot oppkrav med tillegg av porto og gebyr.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE Postboks 3214, Sagene, Oslo 4.

Kirken og Antikrist —

(Forts. fra side 1)

Og side 78 skriver han :

«Hvem løgneren, uten den som nekter at Jesus er Kristus. Dette er Antikrist, den som nekter Faderen og Sønnen. (1. Johs. 2, 22).

Som jeg før har pekt på, så fornekter hverken NS' program eller NSDAP's program Faderen og Sønnen. Hvordan kan da Antikrist fostres av «nazismen»?

Wisløff behøver heller ikke å gruble over hvem det er som er Antikrist og som har vært det i 2 000 år og som nekter Faderen og Sønnen og som er løgneren. Jesus har sagt det med sin egen munn, og i sitt evangelium. Wisløff kan bare slå opp sin Bibel og lese Joh. 8. vers 19. Der står det hvem som ikke kjenner Faderen og Sønnen. Og i vers 44 står det hvem som har djevelen til far og hvem som er løgneren. Og i Johannes Åpenbaring 2. kap. 10. vers står det hvem som er «Satans» redskap.

I følge Wisløff skal Antikrist ha sin residens i en sjøfartsby med stor luksus og det kapitalistiske system. Wisløff skriver side 102 og følgende sider :

«I Antikrist's tid skal så atter Babylon bli sentret i et stort verdensrike, et rike som da omfatter alle jordens land. Hvilken by dette skal bli, vet ingen. Det kan bli Tokio, Peking, Moskva, Rom, London, New York, — ».

«Babylon skal være en sjøfartsby (Åp. 19, 17).»

«Samfunnsordningen synes således ikke å være kommunistisk».

Hvis Antikrist skulle være tysker og «nazist» måtte en jo tro at Hamburg skulle være rette plassen. Hvorfor nevner ikke Wisløff Hamburg? Hvis Bormann skulle komme frem som Antikrist må en jo tro han ville velge Hamburg eller Berlin som residens.

Wisløff forteller oss at i kronologisk orden så kommer først Antikrist, så slaget ved Harmageddon og så Kristus.

Nu er det vel en ganske alminnelig oppfatning at blir det krig mellom Russland og Amerika med bruk av strategisk atombombing, så må det oppfattes som slaget ved Harmageddon. Noe stort verre for den kristne verden kan man vel neppe tenke seg. I en artikkel i «Aftenposten» for 2. nov. 1964 skriver Wisløff at han tror Antikrist kommer snart. Han skriver : «Så langt jeg ser, er det meget som tyder på at hans (Antikrists) tid kan være nær».

At «nazismens» verdensherredømme skulle komme før neste verdenskrig synes

utrolig. Da ligger det meget nærmere å tro at Antikrist allerede har etablert seg, at han for eksempel allerede hersker i New York. Den er en stor havneby og er «sentrum i et stort verdensrike» og FN «omfatter alle jordens land».

Overrabbiner dr. phil. Marcus Melchior sa på en «vellykket jødisk kulturkveld» i Studentersamfundet i følge referat i «Aftenposten» 26. mars 1962, at «man kan gjerne betrakte De forente nasjoner som den nye Messias».

Alle ting tyder på at Antikrist ikke er noe som skal komme, men noe som allerede er kommet.

Wisløff skildrer de tilstander av lovløshet og umoral som skal herske i Antikrists tid. Det er nesten slik at en kan både le og gråte når en ser den påfallende likhet det er mellom «Landssvikanordningen» og Antikrists forordning.

Først vil jeg sitere § 11 i Landssvikanordningen. (Tap av almen tillit).

1). Tap av stemmerett i offentlige anliggender.

3). Tap av adgang til å oppnå offentlig tjeneste.

7). Tap av ledende stilling eller lønt eller ulønt tillitsverv i selskaper, stiftelser eller sammenslutninger.

9. Tap av adgang til å eie eller erverve :

a). fast eiendom,

d). aksjer eller andeler i norske ervervsdrivende selskaper eller sammenslutninger».

«Tillitstapet kan idømmes for en bestemt tid, dog minst 10 år, eller for hele livet».

Og så Antikrists forordning ifølge Wisløff (side 81) :

«Alle offentlige stillinger vil bli blokkert. Ingen kristen kan få ansettelse som embetsmann, eller i telegraf, i jernbane, i buss eller båt. Fagforeningene vil bli stengt og dermed adgang til arbeid i industrien eller bygningsfaget.

I det hele vil ingen lojal

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 — Oslo

Står De til rest med bladpengene ?

borger våge å ta en kristen inn i sin tjeneste. Derved ville han selv bli mistenkeliggjort».

Alt dette har allerede hendt, herr Wisløff. Antikrist må ha skrevet Landsvikanordningen! Finns det en eneste NS-mann som ikke allerede har opplevd dette som Wisløff skriver om. Bare det at Antikrist må ha tatt feil. Han har dømt «nazister» i stedet for «kristne».

En lærer skrev til meg «Kjære O.» i et brev. Han hadde overhode ikke hatt noe med NS å gjøre. Han ble suspendert fra sin stilling i 3 år.

Til slutt : Wisløff har feiltolket Åpenbaringen. Antikrist er allerede kommet. Han har slått seg ned i det nye Babylon, New York hvor han har regjert siden 1945, og han har allerede gitt ut sine forordninger og forfølger alle virkelige kristne i dag og hver dag inntil slaget ved Harmageddon kommer. Når ikke Wisløff har merket noe til forfølgelsen, så må han begynne å bli engstelig, for da kan det hende at han blir stående blant disse som står på venstre side når Kristus kommer. (Mat. 25, 41).

O. K.

Den demokratiske —

Forts. fra side 4

hængighedsforhold til det store marxistiske Parti, maa betragtes som et Juniorforetagende af en Forretning i samme Branche, med hvilken det konkurrerer. Det er givet at Hr Larsen ikke af bare Beskedenhed vil holde sig tilbage, men med Iver søge efter nye Tilhængere i den socialdemokratiske Vælgerhær, naar den næste Valgdag oprinder — følgende den gamle Regel, der ogsaa gælder for Marxismens RØDE HUNDE, at Frænde er Frænde værst.

Retsforbundets Ideer er ca. Hundrede Aar gamle. Den amerikanske Nationaløkonom, Henry George (1839 -97), forsøgte i Tidsskriftet «The Standard» at paavise, at den private Ejendomsret til Jordværdien er Samfundets Grundskade. Og i denne Paastand, i Bestræbelserne for at ophæve Ejendomsretten, star Retsforbundet solidarisk med et radikale Venstre, der i Programmet af 1905 krævede Ejendomsskylden ombyttet med en Jordværdiskat. Formanden for «Danmarks Retsforbund», Overlæge Viggo Starcke, der efter sit Valgnederlag for nogle Aar siden nu staar som en Fører uden Hær, maa erkende at man ikke uden vi-

Wieseners bok —

(Forts. fra s. 2)

betingelser manglet, ikke er holdbart».

Og dog skal de straffedømte få et lite klapp på ryggen også av Knut Blom :

«Men det man i hvert fall ikke bør gjøre er på den ene side å drive forsvaret av rettsoppgjøret så langt at man hevder at alle avgjørelser var riktige, på den annen side å generalisere ut fra feilslagene eller enkeltformuleringer i domspremissene.

La det også være sagt — og her er Wiesener såvidt jeg forstår ham enig — at en straffedom på landssvik i og for seg ikke innebærer noen totalvurdering av den dømtes karakter eller motiver. Lovten holder seg til og må holde seg til de grovere kriterier — handlingen og forståelsen av hva man innlot seg på. Men det forekommer meg at Wiesener med sin bok har gjort en bjørnetjeneste mot nettopp den del av de dømte som ikke er moralsk mindreverdige».

Tusen takk, Deres moralske ærverdighet !

Skal det ellers være noe av et tegn dette at «Morgenbladet» sammen med de blomske utgydelser også gjengir med stort utstyr

dere kan overføre den amerikanske Samfundsstruktur som gældende for Danmark. Der kunde med god Grund spørges om hvad der i praktisk politik adskiller de marxistiske Partier, Retsforbundet og Radikalismen. Det ganske umulige Triumvirat, der nylig dannede Regering, enedes desuagtet før Valgdagen som Hund og Kat, men maatte derefter som kollegaer i det politiske Samarbejde foreløbig Ophøre med at injurere hinanden.

For Socialdemokratiet er deres opportune Politik kun et Middel til at holde sig paa Magtens Højde. At svinge fra AFRUSTNING til fuldstændig Rustning, som det skete for 14 Aar siden, var nødvendig for at komme i en camouflert Kampstilling overfor Kommunismen. Saa fremt Partiet vedblivende havde doceret det pacifistiske Doktrin paa den politiske Arena i Danmark, var et nært Samarbejde med de kommunistiske Partier uundgaaeligt. Man kunde i saa Tilfælde have været i Tvivl om hvad der var For- trop, og hvad der var den 5. Kolonne i Danmarks marxistiske Folkehær. Det var Hyklerti og Uærlighed, et

Benjamin Vogts anmeldelse i «Farmand», som jo har en ganske annen karakter og i strid med det Blom anfører ? *

Efter at foranstående var behørig nedskrevet, har forøvrig advokat Wiesener selv rykket ut med et mangespaltet tilsvaret til Knut Bloms anmeldelse i «Morgenbladet». Siden Blom antydet at Wiesener hadde «trollsplint i øyet», svarer sistnevnte med at Blom må ha «bomulldotter i ørene». Vi skal ikke gå nærmere inn på denne eleverte diskusjon mellom de to høyesterettsadvokater som behandler det berømmelige «retts»-oppgjøret på denne treffende måte. Men vi hefter oss med at Wiesener i sitt tilsvaret slår fast at han ingenlunde tilhører noen «hård kjerne» av NS-folk, slik Blom påstår. «Reaksjonen hos disse kan Blom lese seg til i siste nr. av «Folk og Land». Det er sikkerlig ingen av våre folk som vil mistenke Wiesener for noen slags «hårdhet», så for den saks skyld kunne vi godt latt saken ligge, men også i sitt tilsvaret serverer Wiesener en av sine sleivete bemerkninger, som han kanskje ikke mener så meget med, men som likevel bør arreteres. Etter først å ha arvefiet oss, «den hårde kjerne» som skriver i «Folk og Land», og derefter noen av de dømte som han kaller «de virkelige forbrytere», tillater herr Wiesener seg å skrive: «Men la oss holde oss til de skikkelige NS-folk» o.s.v. Vi vet ikke hva som er Wieseners kriterium på «skikkelige NS-folk», men vi og folk som forfekter lignende synspunkter som oss hører alltså tydeligvis ikke med blant dem. Men hva så med «skikkelige advokater» ?

Bevis for politisk Overløberi, der talte ut af de socialdemokratiske Ordforerers Freds program efter den anden Verdenskrigs Ophør. Der hedder i dette bl. a. : «Vi vil med dette Program vende os af al Magt mod dem (d. e. Kommunisterne), der taler om Fred og Afrustning i de demokratiske Lande». Danmarks Forsvarsminister 1924-25 og 1929-32, Laust Rasmussen, vilde have Kanonerne i den danske Hær omsmeltet til Plovjern. Kan nogen paa Forhaand vide hvor socialdemokratiet er at finde i den politiske Rævefarm paa Christiansborg, naar Partiet er i stand til at negligere Kardinal-Paragrafen i sit allerviktigste Slagnummer — som det skete i Aaret 1949.

Niels Nielsen

